

pořad práva. Bylo proto přiznati stěžovateli právo k rekursu proti usnesení rekursního soudu, jímž byl odmítnut jeho dovolací rekurs proti usnesení ze dne 30. září 1932 (srov. rozh. 6503 sb. n. s.). Naproti tomu nelze vyhověti stěžovateli ve věci samé. V tom směru jest poukázati na důvody napadeného usnesení, jež vyhovují stavu věci i zákonu a jsou ve shodě s nálezem čís. 6503 sb. n. s., k jehož důvodům se tuto k vůli zamezení opakování rovněž poukazuje. Správce konkursní podstaty připouští sám ve svém rekursu, že tu jmění patřícího do konkursní podstaty nebylo a že na pozůstalosti po Anně M-ové náhradu svých útrat žádati nemůže, poněvadž konkurs byl prohlášen na jmění pozůstalostní k návrhu osoby, kteréž scházelo oprávnění k tomu. Žádá-li přísudek útrat ne proti konkursní podstatě, nýbrž proti navrhovatelce konkursu Sidonii W-ové, a popírá-li tato svou povinnost ke splnění jeho nároku, lze o tomto sporném nároku, poněvadž účinky zrušení usnesení, jímž byl konkurs prohlášen, pominuly (§ 76 konk. ř.), rozhodnouti jen pořadem práva rozsudkem k žalobě podle předpisů hmotného práva. Předpisu § 10 c. ř. s. o útratách opatrovníka k činu, nelze tu použítí, poněvadž tu nejde o útraty opatrovníka ve sporu, nýbrž o útraty správce konkursní podstaty, jenž sice uplatňuje svou pohledávku útrat konkursních, jehož funkce však jako správce konkursní podstaty již pominula, který však spor o ně dosud nezahájil. Řízení nesporně podle zák. čís. 100/1931 nemá zde místo, poněvadž právě jde o nárok sporný.

Čís. 12737.

Pohledávku na zaplacení dlužných ročních příspěvků jest posuzovati co do věcné příslušnosti i co do způsobu řízení a opravných prostředků jednotně.

(Rozh. ze dne 28. června 1933, R I 614/33.)

Žalující svaz domáhal se na svém členu zaplacení členských příspěvků ročních 80 Kč za léta 1923 až 1930, celkem 640 Kč. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud odmítl odvolání žalovaného, maje za to, že jde o věc nepatrnou.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by, nehledě k důvodu, pro nějž odvolání odmítl, o něm dále jednal a rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud odmítl odvolání žalovaného jako nepřipustné, ježto podle jeho názoru zažalované členské příspěvky za léta 1923—1930 ročně 80 Kč v celkové výši 640 Kč přes to, že jsou hromaděny v jedné žalobě, a ač pocházejí z téhož právního důvodu, nepozbyly tím samostatnosti, a ježto tudíž přípustnost odvolání je posuzovati v příčině každého nároku zvláště, podle názoru odvolacího soudu jde tu vesměs o věci nepatrné podle § 448 c. ř. s., v nichž rozsudek může býti na-

paden (§ 501 c. ř. s.) odvoláním jen pro zmatečnosti v § 477 čís. 1 až 7 c. ř. s. vypočtené, a poněvadž zmatečnost taková se nevytýká, je odvolání podle názoru odvolacího soudu nepřípustné. Právní názor odvolacího soudu, že předmětem sporu jsou samostatné nároky 300 Kč jednotlivě nepřevyšující, jest však mylný. Podkladem žaloby je tvrzení, že žalovaný přistoupil k žalujícímu svazu dne 3. června 1922 jako řádný člen s ročním příspěvkem 80 Kč, že příspěvek ten byl za rok 1922 žalovaným zaplacen, že však, zůstav i na dále členem, příspěvky za léta 1923—1930 v úhrnné částce 640 Kč nezaplátil. V souzeném případě vyvěrají tudíž jednotlivé roční příspěvky z téhož skutkového a právního důvodu, totiž z přistoupení žalovaného za člena žalujícího svazu. Každý jednotlivý členský příspěvek jest ovšem potud samostatnou pohledávkou, že po splatnosti může býti samostatně žalobou uplatněn. Neuplatní-li se však a přistoupí-li k němu ještě další nezapravené příspěvky, mizí samostatné povahy jednotlivých splátek a tyto tvoří úhrnnou a jednotnou pohledávku, jejíž úhrnná výše jest rozhodnou jak pro posouzení v ě c n é příslušnosti podle první věty § 55 j. n., tak pro otázku z p ů s o b u ř í z e n í (na př. § 448 c. ř. s.), tak konečně i pro přípustnost opravných prostředků (na př. § 502 třetí odstavec c. ř. s. — srov. také na př. rozh. čís. 1947 sb. n. s.). V souzeném případě převyšuje úhrn splátek částku 300 Kč, takže ustanovení §§ 448 a 501 c. ř. s. tu neplatí.

Čís. 12738.

Stal-li se nájemník napotom spoluvlastníkem domu, nemůže mu býti dána výpověď podle § 560 c. ř. s.

Námítka spoluvlastnictví, vznesená jedním ze spolunájemníků, prospívá i druhému spolunájemníku, jenž není spoluvlastníkem.

(Rozh. ze dne 28. června 1933, Rv I 1099/33.)

Žalovaní Karel a Josefa S-ovi nastěhovali se dne 6. září 1928 do domu čp. 631, náležejícího spoluvlastnický jejich rodičům. Rodiče žalovaných napotom zemřeli a spoluvlastníky domu čp. 631 stali se Václav S., Jan S., žalovaná Josefa S-ová, tato k $\frac{3}{40}$ domu, dále Alois S. a Marie D-ová. Proti soudní výpovědi dané Karlu a Josefě S-ovým Václavem a Janem S-ovými namítli žalovaní mimo jiné, že užívání bytu spolužalovanou Josefou S-ovou jest též výkonem jejího spoluvlastnického práva, v němž nemůže býti rušena výpovědí. Procesní soud prvé s t o l i c e výpověď zrušil. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Nesprávné právní posouzení shledávají odvolatelé v tom, že procesní soud považuje jen Karla S-a za nájemníka, ač nájemní smlouva byla sjednána s oběma žalovanými. Odvolací soud při svém rozhodování má položit za základ výsledky jednání a provedených důkazů v procesních spisech prvního soudu a v rozsudku na jisto postavených, nedotčených uplatňovanými odvolacími důvody, pokud ani odvolacím jednáním nebyly opraveny (§ 498 první odstavec c. ř. s.). V tom směru považuje soud odvolací za rozhodující skutečnosti, jež byly jako nesporné mezi stranami zjištěny, totiž že v době nastěhování